

plan

אנטש סודאָסיד יְהִי

כַּרְצִין הַשׁוֹהֵה קָנְךָ רַבְצִין

לִי דָוָחַ נְבָרָה בָּו וְאַינְכָּ ...

משה נבו
בן שרה וחיים

רשות יהונתן

נֶר זָכוֹרָן.

חיה זה לילה חמים ויבש.
כובבים בבחבו בדממה.
מן לילה עייף —
טטרודות אבקו של יום שמש.
והיה בו שקט — של מתח חולין —
חולין של שורה — שגנה של תרגל —
חרבל של משחק החיים.

כלום לא לחץ לו — ללילה הזה —
הילולים יטנו בכבי — מהתוים
לקחו אחריות על הדור השסי.
המשמעות הטילו יהידות מזון
והפרות — הספק לילי של תקתוں במכוון.
רק טטרות הסייעו תקווה
להשכנות גתונות והדסה —
נדל ללא חשבון.

ואנו קרה מקרה — קצת בלתי צפוי
ועוף לילי צוחה — בקהל קצר שתו
מן צוחחה מקפיאת — ונודם.
כ"א אל בנטה בהליך העולם.
יצא לו נמרע דהירות טטרות,
ך' למלא יעודה.

— שכן היא, אולי מואתבת —
התקווה שחיכתה בחדרו
ଓוויל כל סתום דמיו שררו ב',
צעירות רגלו הפוחת וידיו תזריזות
דרו במכונה הנעשת מלאן
האומץ גרי של חופה פעריז ?
ואולי זה השקט גנס בדרכים —
בין שיחי הכותנה וחבר
שהושאף למஹמת הנשכנת
מקביו של צייר הקראו תנור ?
לעלום לא נדע מוחשבותיו של הנער
שם בקדות עולם של הלילה
שקט ועק — מול חיות פרגנית
טבע ענו — מיל עוגמה עקשנית.

— זאת ידע רק העורף בעיני שכרכנו
שהשקט ברוא באבחות זרותו,
וזאת הייתה זעקה של חרון הציד
כמכוון את טרפו לאובדנו המועד...
ואנחנו ישנו בלילה של שקט מועל
שקט של רשע ושובע ותום —
רק בבוקר מצאנו — אדם וברזל.
מעורבים זה בזח — ללא מתום.
היתה לו בלוריות של אליות וקליף
וחולצה כתומה של מרדון שטבינו.
זוויות של חשבון ותכלית — כך בינוי
בתבנית של פרוע וסס, וחיווך קצת כבוי.
היה בו להכעיסו של תיל דקון
— במלודיה של חן וחיות
והרפוניה של שיר מלבלב, מעודן
במנטור לא יציב של מתכוון רעשן.
כך זכרנוו, וכך אהבנוו
לא בשבייל שהייה הוא חלק —
כى — לעולם מחוספס וקשת קצת... הופיע
כך, ותוסס — לא הדור, ולוויותים קצת... מרתייע.
רץ את חייו בכחות ותכל...
במרץ מקרין של אדם שיכול...
במרי של חזק... ואדים... ונגול...
ולבן כה חזדר... ועמוק הוא — השכל.

לדמיותו

מוישיק

שמונה עשרה שנים חיים.
זה הכל.

קשה לכתוב, מוישיק. הדבר עדין לא נטפס. קשה המחשבה שעושים חוברת לזכר. המילויים לא מסוגלים למלא את מקום דמותך ושםעוות „מליציות“. ידעת ילדות יפה, עליוה ומוארת, אך ידעת גם עצם. בגיל תשע התהית מאמא. היויתם דומים אתה ואבא. גם אבא מת צער, אך לא כל כך צער.

הייתה מוכשר. מוישיק. עסקת בהדרכה והיית פעיל בחבורה. עסקת בספרות ובאמנות. הייתה חרוז. היה לך חוש הומור. בעל דמיון היה. הייתה רגish. הייתה מוישיק. שוחחנו על הכל וללא מחלוקת. שמעתי תעלולייך ומעשי השובבות. וכשנויותי למןיך מפרק לעשות דבר מה, הייתה מבטיח, „אשתדל“. והייתה משתדל, אלא שלא תמיד עלה בידך. כעסתיה כשהייתה מגנום. ולפעמים הגנתה, או לשם אחר כך הייתה סולחה.

קשה היה לעמוד בפניך. הייתה נכנסת אלינו לעיתים קרובות מארך ואבישג התקשרה אליו במחרה. הייתה מושקם נחדר ובמחירה הפכה אותו ל„סוס“. הקבוע שלה. כשהיינו נפשיים, מיד הייתה מושיטה ידיה וכבר היא על כתפיך. מוישיק.

מה הרץ אותו ליליה ? מה מהרת ?
ירודת לביריות רקוב על הטרקוטר ובדמיונך אתה דוחה, חולף על פני תבל. דוחה ואני נעצר. כאחزو דיבוק דחרת.
דחרת ולא היה איש שיעזרך בך.
דחרת אל הסוף, אל הלא כלום.
ואנו, מוישיק, הוכנו. כמהים לראות את פניך, צחוקך — אתה איננו.
בתחלת חייך הוכרעת ואתה בן שמונה עשרה בלבד.
נוח בשלם אח יקר.

דמויות של אח

רבות הרהרתי בטיבה של רשיימה כזו בפרט ובטيبة של חברות זכרון בכלל. והרי למי כתבה חברות זו ? לבני המשפחה ? היא דלה ואפסית ולוועם לא תוכל לתת תמונה נconaה ובודאי שלא לשכח הכאב. ואם לחברים כתבה — תהיה זו אחת מני רבות אשר מרוחות על מדפי השפרים כאבן שאין לה הופcin. ואך על פי כן מצאת את עצמי יושב בראש מורך ומנסה לגיבג מילום שיצטרפו לשימה על משה.

* *

שנת 1967 תוכר בשנות נחון היסטורי רב החסיבות. היה תוכר גם בשנות אובדן חיים של מאות חילימ. מה נזכר לנו ? כאב הלב שבעתים שעיה שהמוות בא ללא שום תמורה. המוות בא כתועאה מאיזירות, רשלנות ואולי אף נכוונות בעודה בשלמותה. אותה שנה הקריבו בניים רבים את חייהם על מזבח קיומה של ישראל ואילו משה... "משה" — כך נקרא כל אימת שנטבקש לחתן דין על מעשיו. כך נורשע על „פטקי המחנק" שנזכרה מטא הדאור וכך נקרא בשנותינו, בחזרות למיניהם ואף על מצבתו....

בילדותו כנוהו חברי, „משה-אנזו קשה". מעבר לחרז, לננא, ולאהבת הזורעונים והאגוזים שהיתה בו, היה טמון בשם זה אופיו כפי שהשתקף כבר בילדותו. קשה לעיתים ובלתי נוח לביריות. היה צורך לעמל ולפצח הקליפה על-מנת לזכות בתוך. במשפחה קראו „מוישיק". שם רק יותר מעודן בקצתו, שבא לבטא עדנה ושמחה מה. משהתבגר קרأتي לו, „מוסז". אולי מושם שידע אנגלית כי טוב נבדקתי לשם זה ואולי סתם כדי להפין בעלמא את בגרותו.

* *

נראה כי השלומות והבדיקות במטרה, אותה קבע לעצמו, אfineו את משה. הצד לא גור אחריו את המלה „יחס". זהו היה הצד מוחלט כפי שהבין ראשו של...

ראינו שלמות זו בשקיותו על עכבריו ועל חלקי חשמל מוגנדים אותם טרכ לתukan (לאחר ששחבט מחדר הפיזיקה). ראיינו דבוקות זו עת החל עם הטרנויסטי טור, „על אונז" ימים וליליות ושאף את מקורות התרבות „זרה". הטרנויסטורה היה לחבר עוד מגיל הילדות, אך הוא היה גם מכשיר ללמידה אנגלית. לעולם לא כוון הטרנויסטורה על מזיקה „ישנה", כהפרוטי, אלא תמיד על „אלילי העשרה" — בהם מצא משה פורקן לרוחו השובבה. משחילהית להזחות גם בחיזנויות עם „אלילום" אלו, התקין לבוש אופנתי המכני תיר ש„שופצו" לשם כך עד הברכיים ומחלצת אדומה של בת כתתו.

* *

4 שנים ישב לפני בכיתה, ותמיד העסיק את ידיו: כי חסר מנוחה צין אותו. הוא חי בידוען את אי השקט הפנימי הזה, שביל ממנה, לחם בו — ולא תמיד עמד בו הכוח להתגבר עליו. חסר מנוחה זה הפך אותו לנורם תוסס ומתקסס. ואם הוא הופיע נציגו חברתו לחם בקנאות על זכויות הנעראים. בכוחת הדגולת ביותר הוא ראה את החופש — חופש איש' וחופש חברתו לסדר את חייה למחלותיה היא. נישה זאת היבאה אותו לפעמים עד גבול המרדנות. אך בשיחת שקטה אפשר היה לשמעו אותו והוא קיבל את דין התבוננה, אבל רק אז כשהוא עצמו הכריר בתבוננה הזאת. לעילם לא אמר „כן“ או הסכים עם בן שיחו — ולא חשוב מיהו, נער או מבוגר — מתוך סתם כניעה או קיבל דין המרות. בכנות פנימית ואומץ לב היה מוכן לעמוד על דעתו או להנן על מעשייו, אם לא שכנוו שכנוו אמיית מצדקת הדעה שכגד. תכוונה זאת הפה אוטו לא פעם למנהיג הטבעי של ביתתו, מנהיג בלתי נבחר שהבריוו מקשיבים לדעתו ומתחים לעצמה.

היכלות האינטלקטואלית הבוגה שלו איפשרה לו להקיף את כל שטחי הלימודים, ובכלום הצעיר. ורביזיונים היו עיסוקיו בזמנו הפנוי: הוא קרא במחירות וקרא הכל: ספרות יפה מכל הספרות וספרות מדעית. ולא פעם הקדימו ידיעותיו את הנלמד בביתה. היה מסוגל להקשיב שעותם למוסיקה. ואם הוא שיב עם חברי לשיחת ריעים, הפך במחרה למרכז. בוווכחו רצינו עמד לו כשרו האנאליטי ובשיחות ריעים בלט שפוך חוש הומו וידע לייצר מסביבו עליצות נערוים. צחקוו שלו דבק בכלום.

...ומפתאות נדים צחקוו.

הלב מטמן להאמון ומתקומו נגד השכל הקר שאומר לך: משה איןנו עוד... לא אשכח את דמותו הסוערת.

ומקצת זכרונות: —

סוף שנת הלימודים מתקרבת. כל ההצלחות עובדות במלאה המוץ לקראת תערוכת הספרים. ומשה נויס לקבוצת הציריים. הוטלה עליו משימה נכבדה: לצייר תמונות רקע לכיר קיר שלם. בעקבשות האסוציאציה לו הוא משקיע את עצמו, כל כלו צייר הזה. הוא כובש לעצמו את המופשת שלפני חדר הציר ושם הוא עבד שעות ורבות יום יום, מוקף כלים מלאי צבע, ניירות, מכחולים — וויצור תמונה צבעונית ותוססת מלאת שמות חיות.

איירע אחר: يوم הספרות של בתיות המשך. כמעט בכל ענפי האתלטיקה הקללה משתתף משה — והוא בין הראשונים בכל מקצוע. שייא היום: ריצת שדה של הבנים. מבחן רציני של כוח התמדה ועקבנות. וכמוון משה בין הריצים. והוא רץ, קל ולהרים ונעלם עם יתר הבנים מאחוריו הבבעה. ומפתאות מופויה החיבור על השביל, בכו משוזן וארכן. ושוב משה בינו מלודד כפו בעת הייאה, אלא בודדים, בכו משוזן וארכן.

הראשונים: בחזוק הוא חולף על-ידי המטרה אליו לא התאפשר כלל. — — — חזון: שבועיים אחוריים לפניו גמר כויה יי'ב. רוב בני הכהה עובדים על סיום עבודות הגמara. נס משה בינהם. גושא עבודות: כשור הלמידה של

4 שנים ישב לפני בכיתה, ותמיד העסיק את ידיו: כי חוסר מנוחה צין אותן. הוא חי בידיעין את אי השקט הפנימי הזה, שבממן, לחם בו — ולא תמיד עומד בו הכוח להתגבר עליו. חוסר מנוחה זה הפך אותו לנורס תסס ומטיס. ואם הוא הופיע כנגיג חבתו לחם בקנאות על ביוות הנערם. כוכות הדולח ביוטר הוא ראה את החופש — חופש אישי וחופש חברתו לסדר את חייה לפי החלטותיה היא. נישה זאת הביאה אותו לפעמים עד גבול המרדנות. אך בשיחת שקטה אפשר היה לשכנע אותו והוא קיבל את דין התבונה, אבל רק אז כשהוא עצמו הכרך בתבונת אותה. לעילם לא אמר, «כן» או סכים עם בן שירוי — ולא חשב יתיינו, נער או מבוגר — מ谈起 סתם כינעה או קבלת דין המרות. בכנות פגימית ואומץ לב היה מוכן לעמוד על דעתו או להגן על מעשייו, אם לא שוכנע שכנוו אמתית מצידקת הדעה שכנגד. תוכנה זאת הפכה אותו לא פעם למונחי הטבעי של ביטחון, מניגי בלתי נבחר שהבריו מקשייבים לעתו ומוחים לעצמו.

היכולת האינטלקטואלית הנבואה שלו אפשרה לו להקין את כל>Status הilmiyot, ובכללם הצעירון. ורבינוונאים היו עיסוקיו בזמנו הפנווי: הוא קרא במקורות וקרא חכל: ספרות יפה מכל השוניים וספרות מדעית. ולא פעם הקדימו ידיעותיו את הנלמוד בכיתה. היה מסוגל להקשיב שעות למוסיקת. ואם הוא ישב עם חביריו לשיחת ריעום, הפך במהרה למוכרו. בויכוח רוויין עמד לו כושרו האנאליטי ובשיחת דרישים בלט שמע חזש החומר וידע לייצור משביבו עליצות נוערים. צחוקו שלו דבק בכלום.

...ומתאום נדם צחוקו.
הלב מפאנן להאמון ומתקומם נגד השכל הקר שאומר לך: משה איננו עוד...
לא אשכח את דמותך הסוערת.

ומקצת זכרונות:

סוף שנת הלימודים מתקרבת. כל ה副书记ות עובדות במלאה המורץ לרקירת תורוכת הסיום. ומשה גויס לקבוצת הצעירון. הוטלה עליו משימה נכבדה: ליטיר תМОנות רקו לכסיי קרו שלם. בעקבשות האופניות לו הוא משקיע את עצמו, כל כלו בצוור הזה. הוא מושב לעצמו את המרפסת שלפני חדר הצעיר ושם הוא עובד שעות רבות יומם ולילה, ווקף כלים מלאי צבע, ניריות, מכחולים — ויוצר תמורה צבעונית ותוססת מלאת שמות חיים.

אריוו אחר: יומם הספורט של ימיות החמשן.
כמעט בכל ענפי האתלטיקה הקללה משתתף משה — והוא בין הראשונים בכל מקצוע. שיא הימים: ריצת שדה של הבנים. מבחן רציני של כוח התמדה ועקשנות. וכמוון משה בין הרצים. והוא רץ, קל גלים ונעלם עם יתר הבנים מהורי הנבעה. ומפתאום מופיעה חברתו על השביל, אך הפעם לא בונש מלוכד כמו בעת היציאה, אלא בודדים, בכו מושך וארכן. ושוב משה בין הראשונים: בצחוק הוא חולף עליד המטרה כאליו לא התהcop כלל.
— — — הזמן: שבועיים אחרוניים לפני גמר ימייה י"ב. רוב בני היכתה ועבדיהם על סיום עבודות הגמר. נס משה בינויהם. נושא עבודתו: כוشر הלמידה של

עכברים. המטרה הסופית היה לבדוק את כושר הבדיקה של עכברים בין צורות גיאומטריות שונות. ביצעו עבורה זאת השקייע משה את כל כוח המזאתו, התמדה ללא ליאות, ועקשנות להתגבר על המוגבלות הטבעות של אובייקט הושא. שעות רבות בלה וום יומם במעבדה. שם ישב לפני קליננסוי — פרי תכנונו וביצעו — והrix את עכבריו מאות פעמים.

הוא יצר לעצמו סגנון עבודה מיוחד: השעון למדידת זמן לפניו, ספר קריאה קל ביד והטרזוניסטור, המולוה הקבוע שלו, מנגן. וכך הוא עבד שעות לאין ספור. מסתכל, רושם, קורא ומקשיב לפזמוןים — ולמרות הפior המודמה הזאת הגיש רשימה מסודרת ומודיקת, לפי כל כללי הרישום המדעי — אך לפני השנודה לסקס סופית את נתוני עבדתו לא הספיק עוד להגיע...
כך היה משה: תוסס, מחונן בקשרונות ברגינונים, מתענן בשתחים רבים. אך גם עקשני ואימפולסייבי היה. אלו העמידו אותו לא אחת בקונפליקט עם שכלו החוץ וכוסר שיפוטו המפוקח. רגעים אלה היו הרוגניים הרטיגיים בחיו.
נד שטראות.

*

משה'לה — חי רוטט, משתנה, מוחספס וצורך כל כך.

משה'לה — שאינו ולא הספיק להתגנב, להצטלל ולהתגנב.

משה'לה — מלא הננודים: עין בוחנת ובקורת עוקנית לנבי חברים, חברה ועצמו. יחד עם זאת — הוא זה שנרתמת תמיד לכרכ'h העשייה, לפועלות בחברה לפצע המשימה. זאת — לא מותך נטה לכך, אלא מדחף מצפוני-הכרתי האומר שאין לבקר אם איןκ' מטה שקס.

משה'לה — המורד העציר, הדורש ומוחפש הצמדות והזדהות עם כל חיי המבטא את ההויה-עכשו, המונגע והבלתי מגובש. האווב ספרים שיש בהם הרפקאות וועללה, מוסיקה היה וסוחפת, הומו גמיש ומצלחן: הנרטע מ"הקלאסו" כישן, קטאי, קבוע מדי. יחד עם זאת הוא זה המיטיב כל כך להבינו בכוח חריפותו השכלית ורגינותו.

משה'לה — שתמיד חרד ונרטע מחשש. היציב, הבטווח המרדים.

משה'לה — שלא יכול היה להשלים ולה鹹ע שהמונה החיה להתגנע — תעמוד...
לאה הדומי.

*

כמו חי יוצב הוא לננד עיני. וכי אין יכול אהרת? החותם פרצה מכל ישותו ובכל מצב מוכabi אנוש שעברו עליו. אף אם ניד לבטים הנער מאז ימי ילדותו ורק לאטי-לאט הוא החלך ונבר עלייהם. בשלצמי הנסי גונת לחשוב שumped לו האינטלקט ועירגנותו המצפונית במואבקו הפנימי, בשניות הוויה והbettיה גדולות. כולנו ציפינו להאטלוותו ונזע עיצוב ויוצוב אופיו. לא תמיד עמדה לנו סבלנותנו ואולי לא תמיד יכולנו להתחשב בו. לעיתים היה

זה דורש את ניתוק עניינו מן ההקשר של חיו החברתיים ופגיעה במערכות ה欽ינוכית שלנו. ונאלצנו גם לחתמו אתו מותן חרדה לו ולסבובתו. אך ידענו נאמנה — אין זאת אלא תחנה בלבטו, בחינת אתනחתה הכרחית בהסתמך על הנפשית־הרוחנית.

היתה זו ההזדמנות הבלתי ניתלה שבו אשר המרידתו ננד הנבולות. לא השלים מעודו עם נבולות, שאת לא יכול תחומי חיצוניים. ואילו אנו מוה געשה, וזה טיבה של חברה, אינוחותה של תרבות; ולמען הבטחת האפשרי היתון אין לנו ברירה אלא להנגביל! יש לצין לשבחו של משה ז",ל, שנקודה זאת הייתה מובנת לו והוא נקבע תמיד בכספי הקלו של ברירה בין חובתו לעצמו ולולתו לבין רוחת יציריו וחשקו. כלפי חז' העלה שריוון קוצני; ברם לא היה זה אלא מנג ומאחריו שכנה נפש רכה ורוויותת גבינה. **בציון.**

*

עשיו חורף. בקי' הייתה אזכורה — יום השנה. אמרו שמכבים לא נשארו. גם התמונות מיטשטשות בוכרון. הברק שבדמות נעלם בין הזרון והעת החותבת.

טרגדיה, משמעותה בעיני — דרמה גדולה שנשתתימה בשואה. בעל ללחחים, בעל משמעות שראויל לאדם שיזכור אותה. הנורא, המיאש מכל, הוא שימוש לא הניג לעמידה במצבים הקשים, הנගדים, אלו שזוכים להיקף בוכרון ובספרים. כאן חי גער רגיל, נהרג באסון ללא תכלית, לא מוסר השכל. המות האנושי צריך לנודולות. את אסונם של אלה שאפילו לא ותנה לחם החודמות, לא יזכיר, לא את החהיכים, ולא את המות. כאילו לדון לשיכחה — וזה הטוב שבחברי, משה. משה נהרג, ואנחנו — כדרכינו אנחנו וגאים.

אי אזכור: על תמונה גדולה המתארת מהנה עקרורים בקריםין. משה חותם באנגליה — „פינישד בי מוז נבו“. סבר הפניו הרצינו של אנשי החוג לכיזור איינו לרוחו. משה מציר בעליות, משתחווים גדולים של אהוב אדום וחום. רוגנו כבר לא מציריים. הциור, נדמה, היה שייך לניל.

באחד מקטפי השקדים שמאחורי העיר, נתקלנו בעביה: על כמה מעצי השקד מונחות אבניים. „אני יודע“ הוא צועק, „סימן לעצם המתווקס“ — ומעבר את האבניים לעצים המרים...

הרבה הلقנו יחד ליער ולבית הקברות. כן: בית הקברות צומחות פטריות ארכניות בחורף. תרצה, סמל בהן להתחדשות לד המות. כבר עברה עונה אחת של שקדם, קייא, סתיו, וככיבול המעגל נסגר: הפטריות הארכניות שבבית הקברות, הן צומחות גם השנה. אבל לא.

אנחנו כבר לא נクトף אותן. לבני חותם מותו של משה את הקו בין הילודות לבנורות. אני לא אשכח, חברי לא ישכחו, כי את הילודות והגעויות לא שכחים — והוא בתוכם. עמוס.

*

כשער פרוע, בנדיים מושלמים וחף היה מופיע לעובדה. תמיד יצא לו הדרך ותמיד צריך היה לעשות עוד משהו. „אתמול התרתני מההו והיום אני רוצה לנמור“. ובכל יום — התחלתה חדשה: העיקר לעשות.

ובזמן העשיה ולא חשבה מה — אם זו העבודה, משחק או תעלול — עם כל הנוגע ועם כל הלב, בלי חשבון של שעות וזמן. בעבודה היה כל הזמן מנסה ליעל ולשכלל גם סתם לנטות שיטה חדשה, צורה חדשה או דרך חדשה. והתוצאה: „כבר שבועיים נני עשה כה וכך חוץ טוב מאד“. יש והתקטור שקע בבזבז באיזו פינה מרוחקת ורוק לאחר שניסה בכל השיטות הידועות לו ולא העצית, רק אז היה בא ואומר.

זכרו מופלא להצלחה לא. הוא זכר סיורי ילדיים, רצוי בחורוים, כך שאפשר היה להדק כל ארונו במשך היום קטע משול וחרוז מגנורי ספרות הילדים, מרפלמי, איווואר, גוליבר ושאר הניבורים וכן חידושים וציטוטים מספרות יון ורומא וסתם היסטורייה ישנה וחדשה.

העבודה במדונה עגינה ותפשה אותה והיה מוכן להשקייה בה שעות בלא חשבון. גם בשហבות ובעקבות. תמיד היה מוכן לבוא ולעוזר והיה רוחה בזוז עליון אוձולות אם לא היו קוראים לו, וילם על חשבונו למדוים. ונמקו עמו: „הרוי החזאת דנים כמו שהיתה לא תיה כל כך מהר... פרק הלימודים שהופسر נמצא בספר ואפשר לקרוא אותו...“

הזמן: מלחמת שת החימים ומשה החזוק לבד את הענף, אורגן לו צוות של ילדים וביצעת את כל העבודות בזמן ובסדר.

למרות הרצינות בעבודה, קשה היה לו להשחרר מוחרגלי ילדים או נערות ומוני פעם היה שוכח את עצמו ו„mobyle“ איזה תעלול. (ובדרך כלל נס היה נכשל בו). כשהחתי שואל אותו: „מהחתאות?“ היה מביב: „אני יודע שאסור, אבל מותר...“

לקראת תינוקות היה מלא תקנות ורצח לא לכת לחול של מתנדבים. ככלא נתקבל, היה מודכו במשך מספר ימים. לבסוף מצא לו יחידת מתנדבים אחרות שוב היה מלא תקנות וחשות, אם יצלח או לאו. מכל מקום הצליח להסתיר את כל החששות תחת מסווה של חומר לא איכפתות.

...
כלפי חזק היה לא איכפתינק ומושל ולגלג על הכל.

אבל תמיד דאג שהעבדה וכל מה שהוא עשו, יעשו כשרה. באוטוليل היה כהה כמהה לו שימושה במשאבה לא מכון ומים עלולים לנולש וננסע. ולא חור. חשי.

*

בשלושים...

עמדו 30 يوم מאז נפרדנו מנק משה. אבל עזינו קשה לעכל זאת, נפתח בנו פצע אשר לא יכול לעולם. פצע אשר ימשיך לרודף אותנו בכל המשך חיינו. קשה הפרידה מנק.ומי יודע אם יוכל להפריד בכלל.

אותה הייתה האריה שכברורה. ולכן כולם אהבו להיות במוחצתה. היה בכך מין קסם אישי שידעו למשוך אליו את כל מי שהכירן. היה בכך כשרון לבטא דברים בשפתם כח ריבים ומגוננים עד שקשה היה לדעת מה אתה כישורי יותר. ידעת לחתרכו בדבר מסוימים ובבזוק אותו לכל פטיון, אך אשר הייתה משוכנע שאתה יודע הכל עליו. וכור לו כיitz עסקת בעבודת הנמר על העכברים, כמה הרבה זמן מזמן הפנו הקדשת לחקר פרט מסוימים מעולם של העבר ועד אשר פרט זה לא היה נהיר לך, לא הפסיקת לחזור ולעסוק בו. בטאת את כשרונות גם בלטויות, ציוו, ספורט, מוסיקה, ובשתחים כה רבים ומגוונים עד שקשה להזכיר את הכל על גירוי יש זה. בגדודה היוות את שפטומו של המוגז. עבדת במסירות ודבקות בה רבה, עד שלעתים קשה היה לבחון מתי החך עבד ומתי החך פvio מעובדה. תמיד סיורת אודוטה העוף. על הצלחות, על כשלונות ועל תוכניות לעתיד. והרגשי טאהה חי את הענף כילד טיפוחין.

אזרו לי במיוחד, כיitz עבדת בלבד בזמן המלחמה, והיית אחראי על הענף, כיitz נאבקת בעשרות עס בעיות מסוככות שנתקלת בהם כשעבדת בלבד. התגברת עליה, על אף שלפניהם זה לא נתקלה בבעיות מסווג זה.

בחבורה הייתה כקברנית שטobile את ספינטו ביום סוער לחוף מטבחים בשלווה וביעוגנות, הייתה פעיל בכל ועדותיה והתעניינה בכל המתරחש בה, כאשרה פכוון אותה לאירועים הגראים לך, והכל תוך רצון להבון ולעוזר לוולות.

קשה יהיה לשבט בחבורה ולשוחה שיתח חוליון, כאשר אתה לא תהיה שותף לה, כאשר לא תוכל לראות את הבעת החזוק או הרצינות אשר בפיניך. או לשומע אותך מביע את דעתך.

ונכוו אתה משה כי בשילינו החך בחיים והחך עמנוא לעד.

אחרון אה.

מכתבים

פברואר 1961.

ליין שלום רב! — רב! — רב! — רב!

ג'ר, אני לא יודע להתחיל לך את המכתב, ואמא ונייר ובוחוד مليaines רוצים להגיד לי איך להתחיל. אז אני מוחיל, אני חושב, לא חמי בסדר. דבר ראשון נכנסת ביטוי שישי לחברת העיריה, לעזריו הרוב התחלתי לעבוד עוד קודם. ואני רוצה להגיד לך יש לנו בחדר שקידם, לא שקיי מוק אלא שקידם ממש ולא תבוא מחר לא שארו לך שקידם. תניד למפקד שלך שאתה ציריך לבוא באופן דחוף או הוא אולץ ישחרר אותך מהאמונינו. אתה לא יודע מה שמלי עשה בהגדיר, נירוי הביטוי לו ביום חמישי שתבואו ליום שיש, ואתחה באחת, אז הוא התרומם וצעק לנוויל חל הומן בלי להפסיק: שקרן, חמור, טפש, לעוב, חוויה, וرك בסוף, כשבכל "המה טוב" שתק זומן האכילה לבב, שפוגר לו בגב. ונעם בכח, אבל לא מותה. עשו הכל עד שתתברר לו ולנו שיש לו שם שתי עקריות, כנראה, וזה היה בשקט גמור והוא היה טוב שלום, שלום, שלום ותבוא מחר להתראות בקרוב!

שלום רב ייגר,

אתה מספר שאין טנייעים אליל' הרבה מכתבים, בזמנם שאתה בעבא, אתה כנראה בגנוד של תינוקים שיש להם 10 עד 15 חברים, אז טנייעים אלהים 10 עד 15 מכתבים בערך. אבל תדע לך, לי כבר די משעטם לכתוב לך, לא מתוד זה שאיני אוהב אותך אלא זה פשוט משעטם, לך לא משעטם כלל וכל קבל וכתוב מכתבים. קיבל אני מבין אותך. אתה רוצה לדעת מה יש ומה מתרחש בבית, ונס כתוב אתה עושה זאת ברצון, כי אם אתה לא כתוב גם אנחנו לא כתוב, פשוט לא יהיה מה לכתוב. תדע לך שאני מנסה להשפיע על אמא שלא נסע לדוד לפני שבבואה. החטובה שלך בקשר לזה שתבאו: אשה (כלומר הייתי מיואש) אותו, אבל זה היה בסדר שלא חדת לכתובי בשורה "טובה" כואתה, כי לך הייתי מוקה שבבואה ואם לא תבוא זה יהיה „חווק הנון“. בקשר למעוט המכתבים שאתה מקבל, אני הייתי מוכן לשלוח לך יותר אבל עכשו יש לי הרבה הרבה יותר עסיקים כל פין פנוי שאני בחברה העיריה. ואני אשתדל לכתוב לך כמה שאוכל.
(אל תקרא אף מלה, צנוראי)

שלום, שלום

12.12.1964

לניריה המון שלום!

אין אתה מרגיש? מה שלומך? אני מרגיש טוב וגם שלומי טוב.
מה אתה עושה שם? אני כאן לא עושה כלום.

מתי אתה בא הביתה? אני כבר נורא מותגעגע אליך.

אל תתבלבל: זה לא ملي, זה דוקא משה. ואם לא התבבלבלת אז זו לא הרמת
הרמלה שלי, אלא שפהעם באמות אין חומר רציני בשבייל לטוב לך עליו.
אםאו בקשה שיחד עם החביבה אכתוב לך כמה שורות. ובכן כתבתי כבר 12
שורות ואני אוסיף עוד כמה.

אתמולו (יום שני) הייתה כאן מסיבת בר מצווה והילדים קיבלו שעוניים. הדריך
היתה כזו:
אמנון (הבוס שלו) שאל אותן שאלות מהתג'ן¹, שהתשובות עליהן היו שמות
של אנשים.

ובכן, גיל הופעה רשמית בראשונה במקש, כאשר הלכה לבמה ומסירה שעון
שהיה אצללה. אח"כ רקדן קטת אבל באמות קצת. וזה נגמרה המסיבה.
אויג'תני, רציתי לשאול אותך, זה מעניין אותך בכלל כל מה שכותבים לך על
משמעות ומונאיויר? אםאו אומרת שכן, אני לא יודעת, במכבת הבא, אנה תענה,
ואני אדע אם כן אם לא.

כאן שמעו עזום, אין מה לעשות, אפילו לא שעורים, שלא לדבר על פטריות
שאינן במקצת. בזה אני מסיים בכלל כל השבות שמנתי במכבת הקדום. ובאמת
תשלח לי אם המכtab לא מספק.
שלום ולהתראות.

7.2.1965

לניריה המון המון שלומות,

אתה מזמין לccoli "משה". ערבית, השעה 5 והרי מחדירות חדשותינו
הראשונה להערת. חדשות השבוע האחרון הן: לומדים — קריגיל. עובדים —
קצת שונה מכראיגיל. מוכנסים לחתירות בנחריה. נרבעים בגשם. ומתכוונים
לערב צחוק שיעירך בעוד שבוע.
לימודים. — באמת קריגיל. אין شيئا, מקבלים שעורים עושים מבחנים (אני
עובד) וכו'.

עבדה. — קצת שונה. א) נמאנס לי לעבוד במוסך. יגר הציע לי לנסוט לסדר לי
משחו בברכות דינם. אולי יצא מזה משחו. חוץ מזה החברת מגדלות בעל. זה
לא כל כך הולך אבל עושים הרבה גויסים.

חתירות. — לפני חדש התאמנויות עם יצחק נזכר כל יום אהחה² אבל פתאום
קרה לו משחו ברגל אז הפסיקנו. עכשו אני בכל שעור התעמלות מתאמן
במקצוע שלו (קפיצה לרוחק ו-800') וכן גם פעע בשבעה ימים شيء אהחה².
דרך אגב רציתי 100 מ' ב-12.6, הכי טוב בכתה. ולא ברור עוד מה ארוץ
בחתירות 100 או 800.

ערב צחוק. — ביןתיים אני מתחאמן לאיזה מערךון, מצפים כאן شيئا מה
משחו טוב אך זה לא ברור ולא בטוח.

ברגע (השעה 6.00) שמעתי חדש מענית על המשחק בין הפועל ת"א להפועל פ"ת. לא שמעתי בדיק כמה זה נגמר רך אני יודע שבשביבות 4 משחו לטובות ת"א. ידיעה זו עלהה לי בקרוב עם מלוי, שעוד עצשו רוטן וועוף. זורק עלי מכל הבא ליד: נקיונים, קופסת גפרורים ומאמינים אפלו עם סכין. אין שלא יהיה מה אתה אומר על הקבוצה שלוי? טובים. אין להכחיש. זה הכל. שלום ותבוא מהר מהר מהר.

13.2.1965

לנירוי המונ羞 שלום!

כבר המונ羞 זמן לא היהת בבודה, זה „לא חכמתה“, מה קורה לך? אני כבר רצחה לראות איך נראח צחון של ממש. בחיק תבוא מהר. הפטיפון תוקן והוחזר, אם כי בעוריה ארעית, כך נדמה לי. על כל פנים עצשו אני שומע את „סיפור הפורברים“ ושתדע לך שזה שם את כל באך ובטהובן בכיס.

בכל מכתב יש לי שורה אחת קבועה, שאני תמיד כותבת אותה, (לפעמים יותר משורה) הנה היא: „כאן הכל בסדר, אין כמעט כלום חדש“. אתה זוכר שספרתי לך שיחיה ערבית חוקק. אז אתמול היה, יומם שני). היה דוקא די טוב. פשוט כל אחד מוכן לצחוק.

את בית הספר שלנו הוכחים לאט לאט לבי"ס עירוני. (או לבית ספר). מעתה והלאה אסור לנו להופיע יותר בוגורי בית. גד (מחנכנו) גם דוגל בתלבושת אחידת. אך בינו לבין זה רק אצל גד בראש, (הוא הבטיח לנשות להביא את זה לבורור). כמו כן ברור שבקיים אסור יהה לנו לבוא לביה"ס עם געלי אילת. המכוב בבייה"ס שלנו מחייב. ונכרים סיימנים בדורותם של הסטידות עורךים אצל אייאלו אנשים. כאן מתחילה כבר הקיצ'ן. היו מספר ימים שבתס היה למעלה מ-20. יומם אחד אפלו 25. אבל בדיק לקרה יומם שני ושבת התחליל להיות קר והוים (שבת) כבר ירד קעת גשם. מכח זה כאן: כל יומם שבת יש גשם. אין אעלכם? גם כן רטוב? אני מקווה שאתה לא נרטב יותר מדי. בשלב זה זה הכל, כי כמו שאמרתי כבר: כאן כמעט ואין חדש. הכל ברגינל. שלום שלום ולהתראות מהר.

30.3.1965

חיל יקר מאד — שלום לך,

בטח נורא חבל לשינויו שלא ראייתי אותך ואתה לא ראיית אותי, אך מה אפשר לעשות, אני טוילתי בנגב ואתת הייתה צרייך לשומר עלי. לא נורא. בטוח שנתראה בקורס. הטבול שלנו היה ממצוין. רק היום הראשון הרכנו מהות והוא קל וסביר ועוד לא היינו רגילים, לעומת זאת בשאר הימים הרכנו מהות והוא יפה, צרייך בהחלט. רק דבר אחד רע מזאתה בטבול: בשbill להגע בנגב למשחו יפה, מזוג לכלת המון דרך משעmitterות ברגול. וזה קצת גרע מהיפות ומהתענוג בטבול. מזוג האירור היה מוציאין. פעמיים ירד גשם חלש, ולכן כמעט כל הרגע לא היה חם. ראיינו את המכתשים, הכי יפה הוא התקטן. מכתש רמון סתם משעmitter בעוד שבעברינו אותו לכל אורכו ברגול. ראיינו את עין יחוב, את עין מор, ואת עבדת, חנינו בשדה בוקר התרחכנו במקלחת שלם וראיינו את הוילה של

בי' ני', היו באלת ששיתק להם המזל וראו אפלו אותן. אני כשלעצמם ישבתי שם כל כך טוב שחלמתי עלו. בחולם ראיתי אותו יוז, שמן, עם שערות אפרות ונסף לכל נתנו לו לאכול אוכל שעשינו בחרון, והתווכתי אותו על חינוך. "סדרתית" אותן. וכיוון שדברתי על אוכל נזקרתי באוכל. אושה הביאו את האוכל והוא לא היה ביחס מתחאים לדרישותינו. ביום שלפניי אחרון חפשתי את ארונות האוכל היומי ולא מצאתי, לכן התייחסתי מאוכל והתחלתי לצחוק על אושה וזה הריגו את אשר והוא עליה בעצמו לחפש את האוכל, בינוויים אני לחתמי חתיכה של גבינה צחובה, פרושתי מפת ניילון קטנה ועשיתי "ארוחה". חתמתי את הגבינה לקוביות של סמ"ק וחולקתי תוך כדי עקומות רמות וצוקים. בסוף אשר מצא את האוכל ולא גענו. בברא שבע תרורתי אחר הקיסקיים המקומיים וקניתי המכון פלפל. דרך אגב מואב הקיסקיים בנגב מעורר דאגה. מעת מדי! דבר נסף על הטויל —

נסענו באוטו עם עינית, חברה מצוינות. התידדנו אтем פא. אחרי הטויל היה קצת קשה לחזור למטרר למדדים, אך אנו מתוחמים בכך שבזעם שבזעם וחצי מתחילה חולש פשתה. שלום, שלום.

15.5.1965

לנירוי, החה חיליל שלו המכון שלום.
קודם כל אני נורא מצטער שזה מכבר לא שלחתי יד לעט וככתבתי לך משהו.
זה שהכל ברגיל אתה בטח יודע.
קרו רק כמה דברים. אבישג קללה פטאום. יוגר וגינוי שהתוכנו לנוסו לדפנה
דווקא קצת את הנסעה. היה לה הרבה חום. משחו מעל 38.
על התחרותות התשביצים בשבעון ("הארץ" שמעת?) ובבן הזוכה הראשון קיבל
5000 ל"י, השני טליוויה וכך החלה 100 פרסים לפחות. ובכך, אני פתרתי את
כל התשביצים לגמרי נכוון. אבל לא זכיתי אפלו בתקליט של ברהמס. לעומת
זה זכיתי בספר, במעירב לנער. נחמה פורתא.
אנחנו כאן (כוונתי לבתיה י') מתחילהים להכין לניד את מסיבת הפרדה מפנו.
הוא גומר אתנו השנה. עכשו הוא עושה شيئا. התור שלי עוד לא הגיע.
אבל אני נראה סקרן לשוחח אותו כבר.
דרך אגב יש משחו די חדש שאותה מוכרת לדעת. השיר: "אני מעמיד מינס
שאני אתק". של "המחפשים". ירד ברומאללה למקום השני. גויל וויגר כבר
קוראים לי לבוא לשותות, חכה חצי שעה, (אולי מהות) ואני אמשיך.
גוייל מוסרת שהקפה שלי כבר קר לגמרי.
הנה גמרי לשותות ולאכול, ואני ממשיך. עוד 15 דקות (ב-6.00) אנחנו נסעים
[בחברה הבוגרת] לכנס כלשהו בתל עדשים. אני לא יודע בכלל מה זה. אך
מכיוון שנمرתי את השוערים ואני לי מה לעשות, אני אסע. חוץ מזה כמעט
כלום נסעים. ויהיה שם בטח שמה.
אתמול, يوم שני, היה פה חבר כניסה ותיק מסיעת מפא"ג. אני אומר לך.
זו הייתה ההצלחה הגדולה ביותר של י'. בהזמנת מאורע בידורי. הוא דבר כל כך
נحمد ועם כל כך הרבה תנויות מחייבות, ועלויות וירידות בקהל שפותחו היה

עוזם לראות אותו למורות שלא היהתי שם כל הזמן. אני חושב שלא נתנו לו בסוף בכלל. משום שאף אחד לא הבין אפילו מושפט שלם אחד שלו. הוא לא יודע להגות ש', ל' ר' ומאנפ' עוד כמה אותיות.

טוב, זה הסוף. שלום לך ולהתראות נורא מהר.

26.6.1965

חללו נירוי.

באחד האמשים האלה ישבתי עם מליל, יגאל, גייל, אמא ואבישג בארכות ארבעה. מולוקלות החום גלשו לחדר שלנו מכון הולמים, בחשנו לאחרר אכבע בקפח כשפתאותם עלה לאמא ורענן בראש, כאמור: „תכתבו לנירוי“. הבצעו פריגיל הוא אטמי מהריעוון. ולכון עברה כמעט שעה עד שלקחתינו עט ליד. טוב, נינש לעיקר שהוא כידוע בתיאביבך. סיימנו במזול טוב את שנת הלימודים (כלומר בשחמטכוב ייעץ אליך נסימן). או ליתר דיוק: ביום רביעי זה, 30.6, מסיבת הסיום תהיה באוטו הרים, והציגת החוג הדרמטי תהיה ביום שני, יומם אח"כ. שלשה ימים יותר מאוחר ביום שני, נעשה لقد מסיבה כלשהי. זה יהיה קומזיזין.

התערוכה כבר נעשתה. יש לי בה חלק שאורךו 5.5 מ' רוחבו 1 מ' ושטחו אם בן 5.20 מ'*. זה ציור ארוך שמה שהוא אריך להיות, כבר כתבתי לך פעם. ואם לא — „אפריקה המתפתחת“.

חוגינו יודיעו מוסרים שהתערוכה השנה מוצלתת מאד. (ח' „חוג“ הווא יונגה). לדעתינו היא לא כל כך מוצלתת אבל מי שואל את דעתינו? בנסיבות הסיום אני מעדיף להשתרף באיזה קטע שירוחה עם קצת תנואה. השירים יהיו מותוך „זעקי ארץ אהבה“: „רבבת לוהיסברוגן“, זעקי ארץ אהבה“ ואולי עוד משהו כמו „אנחנו נתגבר“. הכל במסגרת הנושא: ארצאות מתפתחות (אפריקה ואסיה).

נזכרתי במשחו חשוב. ביום שני (بعدיו יומיים) נסעים בתוות ט' — י' לים. שתי הרכבות במשאות ובשתחווים מפרדס. בשבלונו זה תנייה גם נסיעות בילויים. נטרך גם ללמידה משחו בביולוגיה, אבל מי לוקח את הסעיף הזה של התכנית בחשבונו?

הערב (יום שבת) אנחנו נסעים להגנה: „אנטיגונון“. בתיאטרון החפה או בסביבתו. בשבועו זה שرك נגמר היה לו „שבוע יומאים“. עבדנו בתפקיד ובאנסמי, ואני עדרתי גם יומיים בברכובות-דיזים, דרך אגב מתחשך לי לעבוד בחופש הגдол בברכות דיזים. זה עוזה רושם מקום חברב.

מליל תפש איזה הצננות, שככ במטה כמה ימים ועכשו קם אבל בכל זאת הוא עוד לא כל כך בסדר. מCKER, חולש, וכו'. יש לו חום, 37.3, אבל אמא טוענת שזה כלום.

גם אבישג, אפס, קצת מצורחת, בוכה לעיתים דוחפות וקצת חומוצה, גם חמודה). היום יגור ערך צילומים של אבישג, ושל כולנו. את אבישג הוא צילם בכמה צעינות במיוחד בשביל פלייביזי (עתון פורנוגרפיה גוף) ככח, ביבקיני, במנוקיני ואפילו בכל בלוקייני שהוא.

קארים הדברים מלמלא את הירעה ואני מתקרב, לכן, לסולם. אתה יודע:

אם אתה יכול לדבר — אז אל תכחות, ואם אתה יכול לשיר — אז אל תדבר.
ואם אתה יכול לשתקן אז תשתקן, ואם אתה יכול להקשיב לרדוי, אז תעש
את זה. זהה משאנו יושב לשעות ברען.
שלום ותחראות בקרוב.

7.5.1966

לאח היקר שומר הנבולות,
אכן, לא כתבתי לך (הפסכת חיפושים, יש Shir). נגמר. היה השיר „אם אתה אהב
בך“ בחיפושים. ולמעשה, כמעט שכחתי את תורת מילוי העמודים. ובכן,
כאן כבר מರחים את החופש הגדול, הברכה נפתחה, ומתחילה לחוות.
ההכנות לסוף השנה כבר מתחילות, ובקרוב נוראה יתגבור ביוטה. תלמידים
נמשכים כסדרם. כאמור כמו שהוא תמיד, לא יותר טוב.
במזל טוב מלאו לי זה השבוע 27 אבבאים, לפני הלוות העברי. היה נעים וגם
טעים.

קבלתי מאמא מחזק מפתחות ועליו מרכיב „בית שימוש“, משה חביב ומכווי
מאוד.

הערב, ערב ל"ג בעומר. הילדים מדליקים מדורה ע"י „פלרטס“ שהציבור מלווה
את טהרותם בתקות שהמודורה תשאיר בשטח המועד לה, ולא תעבור ל„פלרטס“
ולסבינה. נס בחברה הבוגרת ישנה מסבה שנושאה הכללי הוא ל"ג בעומר.
אחר בבוקר הילדים יוצאים לעיר לעשות חיות. דרך אגב, זה משנהו, אבל
השנה אין בירע שוב משחק שבשבילו זוקים לקש וחויטם. נוראה שהטוטיב
זה מתוננו עם הזמן.

ביום ד' הבא — 11.5.1966, מתקיימות התחרות באטלטיקה בנחרות. השנה
יש לי הכבוד לדרכו 1500 + 100 ו- 410 × 100. הקפיצה לרוחק נדחתה משום מה.
ה-1500 הפחד אוטי מאד, הריצות הארכוכות בתחרויות וגם בכיה"ס שעשו לי
הרנשה רעה בחזה ובגרון. ובמיוחד 1500 שהוא מרחק שמעולם לא רצתתי אותו.
ונוסף לווח בכלל לא התאמנתי לוות. אלותים יודע מה יהיה. נסף לכך, הקבוצה
של הבוגרים (י"א — י"ב) בכלל לא מאורגנת. וזאת מכמה סיבות. ראשית
כתה י"א כבר גמרו ללימוד ואינם במסגרת בכלל. שנית אריה המורה, נסע
לחוויל עם נבחרת הכדוריעף של הבנות לאלה יהיה בהחרות.
חוץ מכל אלו, הייתה במוועצת החטיבה ה-11 בדורות. היה די משעמם, אבל
משמעות היה מואוד מופשטות ובלתי אפשרויות לביצוע, אבל העיקר שהחלהטו.
צר לי, אך בשל זה, זה הכלל, אמא סורגת ומלי הילך לטקס ל"ג בעומר, אולי
הם עוד יוסיפו כמה מילים אח"כ.
ビニティים שלום ותחראות.

3.7.66

לאח הונלה בנכרי המון שלום !
קדום כל אני צריך לכתוב לך שטמש הזרעוני לנוכח חייך האiomים בספר.
במיוחד העובדה שאתה „מתקלקל“ באלביסים וקליפס וקורא „אנטה
クリיסטיאן“. באמת, מה יהיה על אוסף התקלטיים הקלסיים שבחדר אם אתה

"התאהב" בחופשיות? דרך אגב, שמעת שהחופשיות קבלו באנגליה את תואר "아버지 מסדר האימפריה" ובתגובה לכך החיזרו שני אוזרים את תואריית מלוכה.

בשביל שלא יברוח לי מהרשות, אני כותב לך עכשי שאמור עטפה איזה חתיכת עונה יבשה בניר מבריק נוצץ מהסוג שבו עוטפים שוקולדים ממולאים. כך שמתי שתפתה את החביבה אל תתרנש ולא תמהר להחביא אותה מתחת לסתון. אם תפתח קודם את החביבה ואח"כ את המכתב אז או שאתה באמות מועube שם או שאתה פרסר.

הצענה של החגוג הדрамטי הועגה אットמול בעבר. היה מפתיע, לא לטובה, אלא הפתעה הייתה ממשׂה הזמן... של הצגנה (בקושי שעה) והסיטום היה מפתיע. הם סימנו ואף אחד לא ידע אם זו סוף או לא סוף. מסוט אף אחד לא קרא כנראה את הספר. כשהכמה משכילים שכן קראו את הספר, התחליו למחוא כפיים, מיד צעקו עליהם שזה לא הסוף והם השתתקו. אבל בסוף השחקנים עלו על הבמה והחו קידה אומנותית ואז כלס ידעו שזה הסוף ומחייב כפיים בחתלהות. הערב ש' קומזיך של החברה הבוגרת, נראה מוה יצא מזה. אומרים כך שיש הרבה "חומר נשמא" כמו שאטה קרו לא זהה. פלפל, ארטיק, ועוד. ונוסף לזה בברכה של אושה. המשק מתחילה לשrox מchnות עבדים, אלו הזדמנויות די טובות להזכיר בהרבה.

בקשר למקום העבודה, הוא יהיה כנראה הכותנה. לברכות אין סיכויים להכנס כי אין שם צורך, ולעתום זה יונקלה בקש ממי לחייב לכותנה, ויש שם גם חברה טובה : עמוס קרו, ובוואו שווה.

טוב, אמא כבר אוזות את החביבה, ואני צוין לסייע. גם חומר הכתיבה אול לי. טוב, זה הכל ניר, שלום ולהתראות במחירות עליוקולית.

8.8.66

שלום אח יקר,

היה לי הכבד והעונג לשימושו שלשלותם, לפני 20 שנה נולדתי. אני מסיר את ידי מגירמת הטעות האכזריות הזה, ובכל זאת, "מזל טוב". איני יודע מי הגן לך את יוסי הולדן, עכ"פ אנחנו פה מוחכים לבואך ולעריכת החינינה-פורטת. בינוינו חזרתי לוי מהחינה שהצינו הכללי שלו הוא + 6. מבחינת הביקוריים היה לא רע, אבל מהבחן החברתיות (וחביבי היה עילוב) ראשית לא הייתה שם שום בת ראייה לשמה. שנית כל הזמן ישנו באנדרסרי, והפסדנו את הבילוי שהיה צפוי לנו בתל אביב או בירושלים. זה עתה, מצאתי את הציק המואשר לקבלת חמש לי (בלבד) עברו ההברקה שלי ב"חינה".

כבר חשבתי שאני סתם תרמתי להם בזיהה, אך מסתבה, שיש שכר בצדקה. פה במשק העניים ישנים, אין מhana לעבודה ואין כלום. לשם הבידור הלאנו, יוננתן, עזרא ואני לשוטט במשק. לא היה מה לששות ולכך הגйти רעיון נפלא. עלינו שלשתנו על הגג של חדר-אוכל, שומר הלילה היה. י. ("המשתף הקבוע") ואשתו שמרה על הלילה. בקיצור, דרך החלונות המתוירים שנגן, התחלנו להעיף עליהם גרגירים ופורי בטון וחיצים קטנים. והוא והיא לא ידעו מאייה זה

בא. אה"ב רצינו ונכנסנו פנימה ואז הוציאנו מהחיצון גירוי בטון ושתאלת אוטומתו זה. והוא טען שהו נפל מהתקרה. ומהקירות ומما הוא נקרא, "איש התיקות המופתורות" ולא אטפלה אם תופיע רשימה בנדון באחד "ברמה" היבאים.

הנפתלהן, עליות, אילון וורד היו פה. היה חביב מואוד. את אילון בכלל לא היהי נחטף. ראתוי אותו עם מל', וחשבתי שזה איזה סרוצ'יקינטה-ימצוי, היה קצת לא נעים, אבל בסוף זהויתי אותו.

קצתן לא יתאפשר, אבל בזאת לא איזה קורת גג. נוראי פה, כבוד ברו 5 שבועות מהחופש. נותרו שלשה בלבד. אין לי שום מושג איך הכל נגמר כ"כ מהר בחופש. אני בינוינו ממשיך לעבוד בברכות בתיכון מלא, ומושך את העכוז במלוא הקצב והרצינות.

בתקון פא"ג, ומשתכן את האפשרות לחייב את המלך או מלך אחר בדין. מפקידה לפיקוד תקפה אוטו נולת. התישבה באפי' וועשו שם כבר כינויים. נלאות נלוויות הרגשה של אכבותין-יוזט ווטשושחו חוויס מסויים בראש. מחותם סתומותה הא. אני מבונן תורם למגב הכללי. ומסתובב בעיבורו של הקיבוץ במגנסיס הקאריטים והלהבנויים שלי ויחף להלטונו. נלאת זה מסוג הדברים שאין מה לאשותנו ועוד. אין אפשר לשעות שם דבר — רגע מכבניזם.

מה לעשותנו. או פשוט לעשות שום דבר – רק בנסיבות.

לאוטס' היבטיים והמוסנים של אבושים נסיך מושג חדש, ואינו חופף במודויק את המלה המבוקשת אותו המושג הוא „רעש“ והוא חופף את התופעה של רעם חישומי. או הטעסקתי בשעון החשמלי, יש בוALKTRORIMENNNT ואין הפעלתו את החלק „המעורר“ שבעון בקייזר בעין אבישן זה מצא חן והיא בא נועמדה לידי ובהזדמנות חגיון חטפני רום והיא קבלה ממוני, ואח"כ שלחה ימים פורה לתשביר מה קרה לה. על כל פנים עכשו היה מפהדת מה „רעש“ זהה.

מליל, כדרכו בקדוש, משועטם והיות ואני עוסק בכתיבת, אמא עסקה אוטו. לא יאומן, אבל הם שיחקו בבדוריינל. לפטור הוא לא ציון שאמנו נחצה. לפחות בשלהי אמינו צפיתי במשחק. בשלב זה זה הסוף תשטל לבוא מהר, מושם שאחריו חופשת-תיכון שלך קשה להתרגל להיעדרות כזו. אז תזודרו בבקשתה, גוֹן טָבּ, תודת.

בצחוק ושבח

חלום שחלמתי

לילה אחד (דומני שהיה זה ליל קיץ) ישבתי שינה קלה וחלמתי חלום מוזר וקצת מבהיל, אך יפה וモתח ואני רוצה לתאר את החלום הזה ולהעלותו על נבי הניר, והרי הוא לפניכם:

בלילה יצאתי פעם לטיפיל, לא רציתי ללכת לבדי על כן נכנסתי לאחד הבתים והuartiy אחד מhabri. ובן הרמן רגליו והלכנו לפירות. הענו לשם עכבר זמן מועט ונכנסנו למכוון ולופחות אחודות. לפטע גזקו עליו מהמארב כמה אנשים, כפתו אותנו בעבותות וקשרו את עינינו במטליות, ועוד כמה אנשים צדו אותנו מתחום ברזול חזקות מאד ותקימו בית קטן, אך חזק, בזרת חרוט מרשות הברזול והכניסו אותנו פנימה. האנשים הורדו את המטליות מעינינו והתרו את אסרוינו יכולנו לראות מטה שעשה בחוץ, חפשנו את האנשים אך הם הסתלקו. מתאום ואיתם דמיות מאותן ממד מאתנו ומתוטשותן ממד מסתלקות לעבר העיר. אמרתי זאת לחברי ונם הוא ראה אותן. התהוו הדמדומים. מתאום האAMIL עליינו כל דוד, הבינו לעמלה וחבריו צעק „זה תניין“ (עד היום אני יכול להגיד כיצד עלה „בידיו“ להיעז לשם). „נכון“ אמרתי לו, ושנינו התחלנו לעזוק לעוזרת. לשם עקתוינו בא השומר וכספרנו לו על הדבר והראינו לו את התניין, הודיע את רוביה, כוון אותו וירה לתניין. התניין נפל ארץ מtabbos בדומו. „חכו מיד אפתח לכם את הדלת“ אמר השומר והוציא מכיסו אדרור מפתחות ובכבר רגע יצאו החוצה והלכנו לישון.

ומאז נוכחתו שלא כדאי לצאת בלילה החוצה ובאמת עד היום אני ישן בשקט ואני יוצא מן המיטה לטיפולים.

פתח אזlon החברת העירה כתה ה.

נאום פתיחה — הכסף

רב, רבותיי, ורובתותיי.

משחר ימיו לא עסק האדם אלא בכסף. כל דבר אפשר היה לקבל בעבור משתו השוטה לכסף. קרה ווצה ראש שבט בבטו של פלוני. עמד ושיגר אליו שלשה שקי קמח וככשה אחת. בצרוך שליח שהחביר את רצונו. ומיד קיבל את האשת.

לעתים סבר פלוני שעבדו בתו מנויות לו שתי כבשים. מה עשה? שיר לראש השבט רק חצי מטבחו. בתוספת הסבר ממורש נאמר: "בעבור המהניות השנייה ברצוני לקבל כבש נספחן". אם נתיר ראש השבט ושלח רק חצי מה טוב. אך קרה שרئيس השבט שבח את המחר למומרו ושלח רק חצי כבשה ופלוני החירר לו רק רבע גסף של בוט וכוי' וכו'... כך נגירה התחזקה יותר בראשונה. עם קרה שלאותו פלוני היהת דודתiscal לעמלה מהሞצע או שהיתה לו קך בת אהת ורצה להנחות ממנה לאורך ימים, עמד והתנה עם ראש השבט שעבור כל ילד מטבחו יקבל עוד שק קמח — זו הייתה הריבות הראשונה. על הסחיטה הראשונה יודיעים אנו על פי תבliest אבן רבי הצעה שנמצא אצל שבט וטסי עתיק: לפלוני בשבט היהת בת מאה מבוקשת. שני ראשי שבטים רבו על הזכות להיות בעלייה. באביה אצל האחד ואמר לו: "אם אין אתה נותן לי בעבורה פרה ושתי כבשים אני יונן אתה לתני". أيام ואימים ולבסוף השיג את מבקשו. הסחיטה הראשונה! לא כן?

אך קrho פעם וראש השבט פוחז היה. בא, וכquivיל אשפה מזדי פלוני ואת התשלום (פרה וכוכר לחם) הבהיר להשלם לפחות מהחומר. אך למחרת שכח, ובוים שלאחריו רדף לשוא אחרי פרתו ולא תפס אותה, ובוים השלישית עלה רעיון במוחו: "אולי לא כדי להשלם כלל?" אך אותו פלוני עשה צרות ועל כן שיחד ראש השבט הבכשר והלה בירוקו "צד הבוגדים" חרצ את גורל הפלוני. הוא האשם בזבגד ושרו נאכל. זאת הייתה המעילה הראשונה. כיום, דרך אגב, רוב האנשים דוגלים בשיטה זו.

אם לא קליף לי — מי לי?

השנה האזרחית 1965 נסתיימה. הרבה דברים קרו בשנה זו. האמריקנים והזרים טיילו בחיל, אשכול וא"ז זכו בבחירות ב-45 צירום; הסרט "גבירותי האנואה" זכה באוסקר ונחנך בית שימוש צבורי חדש בכיביש סדום-איילון. אלומס מאורע אחד מופיע על כל היירוט וחווא: תוכם שנת הפיזומוניים. ועם תומה מופחת השאלת הנדולה בחיל ומולמו הדוחש: מיהו זמר השנה? קליף ריעזר או אלביס פרסלי. גודולים היו לבתו של העורכי הקטן שנתקבש להציגו بعد דהינעל או לknאנטה. גודולים ממשלו היו לבתו של האורכי ישראלי העוז שצתרך להכريع בין 17 מפלגות שונות. אלומס אין להשות כל אלת הפוקוס וההיסוסים הנ"ל לתחשובות לבו ולרחשי כבבו של מאיין הפיזומוניים הצער שנטבקש להזכיר בצוורה המשתמעת לפראייד בלבד: מיהו המלך הבלתי מעורער של עולם הפיזומוניים ומיהו יורש העצר.

לפי תורת הסיכויים, קשה היה לדעת מי יזכה. אומנם תסוכותיו המשומנת והמשמעות של אלביס העתגה את החק לצידן. אלום איזני, הנדולות במקצת מהסתנדרד התקובל לנבי זמורים והמשמעות בוית של 30 מטה המנקנות לראש צורת מטוס סיילון, פגמו בסיכויו. קליפנו בחביב, לעומת זאת, עליה במפתח עבוק המניות כאשר הפיז' מספר תמונות משלו, כשהוא ערום עד

5 ס"מ מתחת לטבورو ומפניו לראווה את גוףו הלבנבן. גם חיוכו של „האלוהי“ שחשף שני טורי שניים, מעשה חושב, בחוחות מתמידנות, הושיף לא מעט לכוכתו בדורשת החמורים. אין זאת אומת שבלב זה נפקח המאבק ואלביס השובס. עליינו לזכור שנוסף להיותו זמר, אלביס הוא גם שחקן קולנוע מצליח. אך נראה שטירתי הלחני שאותה „היעף“ לשחקנית היפה ב„קינג קרייאל“ היא בעכורי עד היום. אין לשבחו גם שלאלביס יש נקודות ותק רבות יותר, אולם יתרונות אלו נמחקים כצעולה בכרכונו זכר מחירות של הכרטיסים, והעמידה בתור לסרטו „דרונים מתנסקים“. שלושה ימים לפני הוו קרב הנורלי עלה המתה בחוטי החשמל ובבלבבות המתגעגעים — לשיאו.

אמרנוו של אלביס הפתיע את שוקי הפזמוןים והוציאו לשוק פזמון „משומר“ של אלביס שהוקלט לפני שש שנים אך נשמר „במקורה“ לעיתות צרה ושפל. עיקמת אחוזי המניות של אלביס עלתה פלאים. בעוד שקליף מעד לפטע והחל לחתך מטה מטה. אך אמרגן טוב יש גם קליף. בהשראתו של זה הצהיר קליף שהוא עומד להחתון. שם המאושרת נשמר בסוד. פnickה כליליתacha את חוני בנות העשרה. בהלה תהונתי ודאגה אין סופית החrichtה את חוני אהדייו ואוחדיו למחרצה של „האלוהי“ הסבורים שכשיש אשא — אין בידור“, אבל סוף טוב — הכל טוב. כעבור יומיים הדיע קילף שבוטלו אירושוי. היישוב נשים לרווחה. קילף עדין שלנו. טקט בנין זה אייזן חדש את יחסינו הכותות.

הגיעי היום הנורלי. כל הגלוויות נשלהו, כל החתימות עברו נחתמו. כל הסיכומים סוכמו ובתשע — שלושים — אפס — אפס, ניגב חיים קינן באלאפן גליציה"ל וכשכללו רועד קמעה ותדרתו בגובה מהרגיל הודי שכאן, קילף זכה וגנזר „זמר השנה“. כפייזים על התמודדו במאבק זכה אלביס במקומות שני ב Tosfot התואר „צערר השנה“. התוצאות היו הרותיאסן. אלביס חלה, גרווג ניחר ועינויו דמעו. בקהל חונק ושונק ובבריאות רפואה החל המאבק מחדש כשאלביס משוגר למצעד הפזמוני שיר רוי נוסטלגייה בשם: „בכי בכנסיה“ וקליף מהרחה מהזיק אחריו וקורא לארכוסטו „שחרירני“.

המאבק החל מחדש אולם התוצאות של שנת 1965 עדין מוכות גלים בלבינו. ישנים הטוענים שرك חיבתו האישית של חיים קינן לקליף הביאו את כתבי האליפות. אך אין סבירות שהיו אלו שיינויו „מלאת חושב“ של קליף, ואונינו הטעיות של אלביס שמנעו מבעל „רוק בית הסתר“ ו„החזיר לשולח“ את עתרת הנצחון.

על עכברים ורפלקסים

הרפלקס המותנה ופעולתו אצל עכברים

עבודות סוכום — כחה י'ב — 1967

חומר לitereot:

א. "חיי ופעלו של פאנלוב" — ביואנתרופיה.

ב. ? "How do the animals learn"

ג. נסיבותם שגעוינו בחדר הנסיבות הסטוק לפתח י'ב, הוכורה לפוב. בעבור שעות נתת ופושא רבות ונפלאות שבילינו בה ייחד, אנו בני גוש-זימובילו, חניתה, פיעז-צבי, גשר-הירוי, בית-העמק ופזובקה.

בבוננו לחקר את עולם החווית, הרוי שהדרך היהודית המאפשרת לנו לחדר אל עולמת הפנוי של בעלי החיים ולהתמודע אל חושיםיהם ועל תחשיותיהם היא דרך הרפלקס המותנה. עבודה מס' 1.

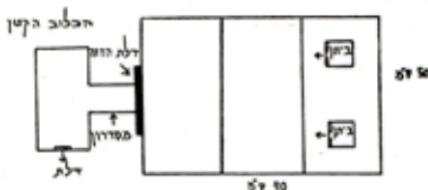
העכברים כידוע אינם מצטיינים בהנומסת, אלא והן מושו הצלול להמריצם לנילוי התענינות מסיבותה בוגדים. הלא ואוכל. שרota הגנטונות היבאה, עוסקת ביביהם או איזו כלום של עכברים לתבחן בין צורות הנדיסות.

צ'וֹד הנגוי: כלוב גדול, 90 ס"מ אורכו, 70 ס"מ רוחבו, וב-30 ס"מ גובה. אל רוחבו של הכלוב מוצמד כלוב קטן נספה מהחדר אל הכלוב ע"י מסדרון. בתוך הכלוב הנדול מצוים שני בתיותים וחום בגודלים ובצבעם השחור, שנגט ב��' רשתה. להם צלחות תלויות והות בנדרון ובցבען השחור. הדלת נמנתה לפתיחה משני הצדדים ולא קל קשי לא לבנייה ולא ביציאת.

על דלת אחד הביתותים מציר מעגל לבן, ועל דלת הביתון השני, מציר משולש לבן, קוטר המוגעל באורך צלע המשולש, (שהוא שווה צלעיו).

הנחות וගיטוי: ואוכל ימצא החדר בהרכבתו של דלטו מציר המוגעל (ולו אקרא לשם מושולש) — "מעגל", לעומת היבתו ששל דלטו מציר המוגעל (ולו אקרא לשם מושולש") הרכיב צדי להתרגל, בעורת הרפלקס המותנה, שאותו יכול גםcontra במעגל, וכעבור מספר נסיבות טסיות יצטרך להכנס לשם ללא היסוטם. מז, ובלי להכנס קודם למשולש. מאוחר יותר, כאשר אשנה את מבני היבטים בתוך הכלוב הגדול, אהילף אחד במקומו של השני, או אותו את שנייהם. אבל אשאיר את האוכל במעגל. יהיה עליו להכנס קודם למעגל וזאת במתיירויות האפשרות.

מראה גובל ממלעלת

העכבר מוכנס לכלוב הקטן, ובאותה העת דלת התחזה סגורה, פותחים אותה והוא יוצא, דרך המסדרון, לכלוב הנדרול ומחיל לשוטט. הוא מחרחה מול הביגטנים, ול��ופו גם דוחף אותם ונכנס פנימה, במידה והאוכל שם. הוא יוצא ויזוג, ואם האוכל לא נמצא שם הוא יצא מדרך, וברוב המקרים, לאחר הסוט מהר, נכנס לביתון השני.

חית הנשי: זכר בוגר.
נדוד חפן שעבר משחרור העכבר לתוך הכלוב עד כינוסתו לביתון תיכונן, זיה לביתון שבו נמצא החפן.

תוצאות כמה נסויים: המזון נמצא תמיד בביתון המסתמן במעלן.

מספר הנקרא	התנהגות העכבר	זמן בתרשים כין מסדרון
1	כעבורי <u>24</u> דקות נכנס <u>למג'ול</u> , חזר וצנגן	▲ ●
7	כעבורי <u>25</u> דקות נכנס <u>למג'ול, אכל וצנגן</u>	▲ ●
8	כעבורי <u>26</u> דקות נכנס <u>למג'ול, אכל, חזר וצנגן</u> וין כעבורי <u>ב</u> דקota נכנס <u>למג'ול</u> ואכל	● ▲
18	כעבורי <u>27</u> דקות נכנס <u>למג'ול, אכל וצנגן</u>	● ▲

במהלכתו הייל בוצעו 90 נסויים. שהשתרכו על 19 ימים. עם הפסיקות בנות 1–6 ימים בין פעולות נסויים אותן למשנה, כדי לבדוק את כישר הזוכרן של העכברים. סכוםם וחותמו.

ראשית נצקוק אחריו והותגיות של שרשרת הנסויונות שהובאה כאן, ובאמת לכך אין הותגיות נסויות מתניות על שלשה עכברים נסויים: שתי בקבוקות ובהר.

הפסיקנה הראושונה החשובה שאליה הגעתתי, היא שהוחכרים לא腴דו את הבדיקה בין גובל ומשולש. לעומת זאת הם ימדו את המקום בו נמצא האכל. לעומת אחד מספר נסויונות שבHAM נמצאו ואוכל מיטין, גם אם החלופרי והעברתי אותו לשIMAL — הם ננסכו ליטין, מתוך תרגול, וכך גם להפוך. (לודגמא עין נסויות מס' 8, מס' 20 מס' 27–28, מס' 75–69, מס' 82, ומס' 85).

יש לציין שהקשר שנקשר אצל העכבר ביתר מקום היה חזק ביותר לפעמים. למשל

בגסיותה 75–79 לך לו 5 גסיות עד שנכון יש לטענן. גם אצל עכברים אחרים קחת לך, ווגדיליה לעשות אחת הגסיות, שכאשר החלփת השטי את המנגן בפסק טיטין – משמאל, נכוןה 11 פעמיים רצופות למשולש, ורק בעומק ה-12 נכוןה מעוגל.

נסוף על לך הגעתך להשעורה, שלא הספיקו להוכחה סופית, שהגמود הראשון שלמד העבר, יוצר וכורן חזק במיוזה. והחלתי את שורת הגסיות במתן פזון בגדי ימן. העכבר נוקק לנפערים רבים יותר כדי ללמדו לעבר מגד ימן לצד טמאן, ואשדר להוטף: לעבר שוב מגד טמאן לצד ימן. סיה בעוצם העכברים שאות עבדתוי 133 גסיות לא בכוננות כדי לעבר מגד ימן לצד טמאן.

חווק נושא להשעורה ובגיל אני שואב מן העוד שטעהך 75 גסיות נכוןה 55 פעמיים קודם לביתן היפני, לorzות שביתותן במעגל (המוחן) נמצאו רק 44 פעמיים בגדי ימן, ושאר הפעמיים בגדי טמאן.

פסקונות ותוצאות אשנויות.

ראשית יש לציין bahwa כורנו וכורונג של העכברים הנוספים. העכבר הראשון לפשל, אחרי הפסקה של 6 ימים ובר את מקומ החוביל בהתאם למצב הראשוני, ככלומר שהאוכף מילין.

עכברים אחרים וכורן את המצב הראשוני בעבור הפסקה של 3–4 ימים ואף חמאת ושתה ימים, כשלעצמה זו הפסקה של 11 ימים بلا שורת ניסויים רצופת.

דבר נסוף שלמדו העכברים הוא ענין החורה לכלה הקפןAnthony גבר האכילה. אצל הוכר הראשון אפשר לראות זאת בניסויים מס' 11, 57, 27, 76 ו-86. גם העכברים הנוספים עשו כן.

פושם שלוא בכל העכברים רצוי ישר ללבוב הקפן. אבל עם הזמן, טספין היה להחזר די ללבוב התגודל והוא היה נסائم לכלה הקפן. בפעמיים הראשונות היה רודף אחריוות וסועה בתם. עד שמה למדו לרוץ יותר מחר. מסכן לנו להסיק שהוחד הוא ברום מורי בלבבו, כי מוחך החזר להתקל בירוי – לפחות העכברים והחולו לרוץ לכלה הקפן לבטן.

דבר נסוף שלמדו העכברים הוא שבתחלת כביהית זוחף יד לכלה הגודל עיט לנרשם בסוף הניסוי, והוא נקבעו לאחד הבתנים (לרוב ימינה) מתוך הרגשות בסבון, בשלותם שם (כי כהדים ואוכלים אני לא מפריע להם). אבל אחרי שהסתדרי בוגירוסם ממש, הרגלו. שכן טעם להכנס לביתוניהם, והפסיקו להכנס אליהם.

קו נסוף בעבודה היה הנסיך לבודוק הבדל בין זכרם ונקבות. אבל לא תוצאות של ממש. לא היו הבדלים מהותיים בין שני המינים ובמיוחד והיו הבדלים היו אלו הבדלים פערתיים. וסבירים.

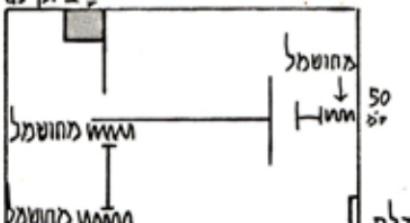
דבר נסתי שנייתי לבודוק הוא. ואם יש הבדל בין נקבה בהריון לבין נקבה שאיבת הרת ובכון לאחת משתן הנקבות בלבדות 4 צאצאיהם אך שום שיפור ברצתה לאיכל לא חל. אמונה החשאות של נקבה אחת בהריון מול נקבה אחת שאיבת הרות והמושט מידי בכדי להסיק מסקנות. אבל לפי נסיטותי לא נמצאו הבדל.

עובדת מס' 2.

כעבורה הקדמתה, גם בעבודה הזאת מוקד המשיכת הוא האכל. מה מדובר במבחן פשוט מכאן, אשר לו סחיב 4 אפשרויות לתגלו על האכל. כל 4 העכברים פתרו מימי פירית לפני העכברים. רק עיכוב אחד ישנו – 3 מתוך 4 המעבדרים מהושטלים. ככלומר העכבר יכול

מראה המבון מלמעלה

ב' ביתן כם אונל

29 80

לעומת כל המבערים אבל רק באחד מהם לא יוכל רעם. עצמות הרים — כ-40 וולט. ציד הניסיון: מבן שמידתו 50 ס"מ רוחב, וב-80 ס"מ אורך. גובהו — 10 ס"מ. מטרת הניסיון: הבונה היא שהעכבר ילמד את המסלול הלא מחושב, וידע לעשות אותו

הנזכר לעיל, מושג אחד שמייצג את היחסים בין המבנה והמבנה האדריכלי. מושג זה נקרא **הקשר**.

ספה'ה גאנזון 19 גיטרייזם בכל ערך.

המתקנות של נסיך זה פשוטות לגוף. הראש מוסבר לנו בעיל שancock למדיו העכברים את הערך הייחודי שלו היהת מחושבelta. זאת (בטעות כל שלושת העכברים אותם עבדה) להזכיר את המתקנות הללו.

כמו כן למדו העכברים לחזור לכלוב הקטן בדרך הלא-מחושלת. אלא שלרוב כשהיו מוגנים בסגנון או דלת הכלוב הקטן היו העכברים ברוחם. גם הומינים התקשרו בהרבה בהמשך הנסיעות וכן פסקה ההתרozצאות והפסיקו התקשר בדרכם הבלתי-

בדיקת הוכרן הייתה מצומצמת. מוקטום יופים הפסקה, והעכברים עמדו ב מבחון זה בתצלחת מלאה.

בקן ובצבע

הכרתי את משה בחיותו בן כאחת עשרה ושבע שנים רצופות נתקיים הקשר בינינו, עד שסימן את חוק למדויו בכתה י"ב והוא היה אחד מתוך כבוצת אלידולה של "מתמודדים" צצרו. התפתחותו, כעריו יוצר ומציר, הייתה דדרגתית, יסודית ועקבנית. השינוי עם סיום חוק למדויו היו מרשימים מאד. השנים אלה לא באו לו על נקלח: החוק והכתם לא היו מלאכה וירטואוזית של הנפייד, אלא עבורה קשה ומעמיקה ומואב עקש להניע לתזועחה אשר תספק אותו.

מה ש Ach במאד לצייר.

עבדתו העשתה מtower רצינות רבה. גושאו היו דרמטיים ולעתים אף טראגיים והרי אלו קווים המנגדים להופעתו החצוניית. יתרו-עליכן: בעת הפסקות העבודה בחוג לטייר, היה מצטלבל קולו השוכב ודבורי ההומוריסטי. אך ברגע שזרנו למלאכתנו היה הופך מופנס, רציני ולעתים מודאג, מtower הצורך להניע

בדיווק אל אשר רצתה. היה מסביר לי בגלויילב ובבהירות את בעיותו ומफה לעורתי. וכשזו באה, היה מפתוח לקלות ולנסות את עצותי, אם כי מעולם לא קיבלן כתרת משה מסיני.

לא יפלאל, איפוא, שבעיריו התפתח סגנון עצמי; אני מודגש, "התפתח", שכן משה לא, "נשה" סגנונות ולא נטפס לרעיגות שאלים על מנת לעשות את צوروו, "מעניינים" וותר. סגנוו התפתח מתוך גישה צירית ריאליסטית מאד, אשר באה לידי ביטוי בתארים נאים של צורה, חמור וצבע.

את בתו הגדולה היו הצבעים.

הוא אהב לערबב לו את הצבעים ולנסות את בנייהוניהם למיניהם. גונוו היו מלאים ודפי צירויו — כבדיםMSC בצע שנותוספו זו על גבי זו תוך כדי חפשיו אחר הגנון המדיק אותו רצה להשג. מותך אהבתו הרבה לצבעים הוא חשף לעצמו את נופי הטבע: שדות רחבי ידים, הרום מנוגנים, ים גועש. צורי הנוף שלו היו תמיד דראמטיים מאד: אם משום ארוע כל שהוא שבhem (ענקן הרחף בין שפומים וום, צפרה טרף העטה על טרפה, אדם בודד מושל בשדה...) ואם משום הקומפוזיציה הסוערת (מצוקים, עץ בודד וכו') ואם משום שימוש בಗוונים הנוגנים את החושת המתח.

מעולם לא היו צירויו שלויים. מעולם לא היו צירויו תארים של אדם המסתכל מן החוץ. תמיד היה הוא — משה — חלק מן החיים: סערה ואישקט והיחסות חירפה אל המאורעות.

ברשותיו נהג יתר התפקידות ורבס מהם היו עבورو בחינת הכנה לקראת עבדה בעקב: עיי' רוחשומ הוא התעטם בצרות ושלל את הקומפוזיציות — החיים באו לתמונה עם הצבעים. הוא אהב לרשות את פניהם של נערים ונערות שבאו „לשכט“ לפני משתתפי החוג והיה מתעטק מאד ברושומים. בפניות אלו (כמו, למשעה, גם באחרות), היה בין אחרים המסייעים.

משה ציר הרבה: בכתות הייסוד, בחאג, לכתות המשך ובתערוכות הגדולות של סופי שנה; תערוכות אלו היו לו חוות מיוחדת, שכן הטstyl עליו — בדרך כלל — מבעיים בהזקף ניכר. בהתמדה ומספרת היה מסייעים את צירויו הענק הסונגוניים. כמה מהם השתרעו על שטח של כ-10 מ"ר. מותך גישה רכשונית חיובית, משה שמר לעצמו את רוב עבודתו — הקטנות והגדולות זההו, איפא, עזובונו החמרי גדול.

בבואי להזכיר את צירויו לחוברת צנעה זו, אשר מסגרת מהייבות את החצוצים, נאלצתי לTOTR על צירוי הילדיות החביבים, אף על רבים מצירוי הנערות וראשית הבגרות. התמונות המופיעות בזה han, איפוא, מבחר מצירויותיו הבשלות ביותר וזמננו — השנה האחרונה למלודיו.

משה — יידרי הצער הנפלא — נס היום, זמן רב לאחר מותך, כאשר אני מדף בין צוריך, אני רואה אותך לננד עיין עיתת יצירתך. אני רואה אותך עומד לד הכנ, או ישב בגובה על גבי גנום של שלוחנות, או מושתרע על הרצפה. אני רואה אותך מתלהב ומתאכזב, מותעתק, מתעטם, ומאנצ'ה. עולם ומולאו של נערים ותססים. כזה נחרתת בזכרוני. היה שלום ונוח על משבץ בשלום. צירוייך יספרו את ספרך לדורות הבאים.

